

บึงนักธุรกิจร้องหมายกา ถูกพี่น้องโกง-วางยาแม่ พิวพันสถาบันยุติธรรม!

นักธุรกิจไทยเชื้อสายอินเดีย ทายาท ★ มีต่อหน้า 12

บึงนักธุรกิจ

★ ต่อจากหน้า 1

โรงงานเส้นด้ายเมืองสมุทรสาคร ไร่ร้อยนายกฯ ขอความเป็นธรรมอ้างถูกกลุ่มพี่สาวและน้องสาว ร่วมมือกับบุคคลในสถาบันตุลาการ พนักงานอัยการ และเจ้าหน้าที่ตำรวจ เจ้าหน้าที่รัฐทุจริตต่อหน้าที่ รับผลประโยชน์ ช่วยคุ้มครองพินัยกรรม-วางยาฆาตกรรมแม่ โกงมรดก 1,700 ล้านบาท ครอบครองทรัพย์สินในอสังหาริมทรัพย์ในจังหวัดภูเก็ตสงมาเพียข่มขู่ ระบุไม่หวังได้ทรัพย์สินคืนแต่ขอนายกฯกำจัดขบวนการทุจริตในกระบวนการยุติธรรมไทยให้หมดสิ้น

คดีฟ้องร้องในกองมรดกของครอบครัว นักธุรกิจระดับเศรษฐียังมีให้เห็นในสังคมไทยอย่างต่อเนื่อง โดยเมื่อวันที่ 28 เม.ย. เวลา 10.00 น. ที่ศูนย์บริการประชาชน บริเวณ ก.พ. นายกมล พิชิตสิงห์ นักธุรกิจโรงงานผลิตเส้นด้าย ในจ.สมุทรสาคร ชาวไทยเชื้อสายอินเดียยื่นหนังสือขอความเป็นธรรม ต่อ พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี และหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.) ให้แก้ปัญหาค่าความไม่เป็นธรรมในกระบวนการยุติธรรมในประเทศไทยผ่านเจ้าหน้าที่ศูนย์บริการประชาชน โดยนายกมลกล่าวอ้างว่า ตนทำงานให้กับครอบครัวมาตลอดตั้งแต่อายุ 16 ปี จนกระทั่ง

นางจิต พิชิตสิงห์ มารดากลับป่วย นางประกา ปาล-ชิงห์ นางรัตนา สิงห์สังข์กุล และนางเนาวรัตน์ โกเกอร์ ซึ่งเป็นพี่สาวและน้องสาวของตนที่แต่งงาน มีครอบครัวของตัวเองไปกว่า 40 ปี ได้เข้ามาดูแลมารดาใช้โอกาสใกล้ชิดกระทำการทุจริตหลายประการเพื่อให้ได้ทรัพย์สินต่างๆไป ทั้งปลอมแปลงเอกสาร ยักยอกทรัพย์สินมรดกกว่า 1,700 ล้านบาท ในปี 2553 ตนจึงแจ้งความดำเนินคดีไว้จนมีการพิจารณาในชั้นศาล โดยศาลตัดสินให้ตนเป็นฝ่ายแพ้คดี ส่วนตัวเชื่อว่าได้รับความไม่เป็นธรรมจากกระบวนการยุติธรรมของประเทศไทย ไม่ว่าจะเป็นสถาบันตุลาการ พนักงานอัยการ และเจ้าหน้าที่ตำรวจ เพราะทราบว่า มีบุคคลในกระบวนการยุติธรรมบางรายใช้อิทธิพลกระทำการทุจริตเรียกรับผลประโยชน์ส่วนตัวเพื่อช่วยเหลือผู้กระทำผิดให้ไม่ต้องรับโทษ

นายกมลกล่าวอีกว่าเชื่อว่าพี่สาวและน้องสาวของตนยังได้ทำอสังหาริมทรัพย์โดยการวางยาจนกระทั่งเสียชีวิตในปี 2556 ซึ่งได้แจ้งความดำเนินคดีไว้แล้ว มีหลักฐานเป็นยาที่ซื้ออย่างชัดเจนขณะอยู่ระหว่างการสอบสวนของเจ้าหน้าที่ตำรวจนครบาล 5 แต่เกรงว่าจะมีการวิ่งเต้นคดีอีกจึงมา ร้องขอความเป็นธรรม การดำเนินการต่างๆของตนไม่ต้องการที่จะได้ทรัพย์สินคืน แต่ต้องการขอให้ นายกฯแก้ปัญหากำจัดขบวนการทุจริตในกระบวนการยุติธรรมให้หมดไป เพื่อให้ประชาชนได้รับความยุติธรรมที่เท่าเทียมกัน ก่อนที่รัฐบาลใหม่จะเข้ามา

ผู้สื่อข่าวรายงานว่า ตามเนื้อหาในหนังสือขอความเป็นธรรมที่นายกมลยื่นต่อนายกรัฐมนตรี นั้น มีการระบุพาดพิงว่า ไม่ได้ได้รับความเป็นธรรมของกระบวนการยุติธรรมของประเทศไทย โดยระบุว่า จุดเริ่มต้นของคดีต่างๆในครอบครัวที่มีธุรกิจมูลค่าหลายพันล้านบาทเกิดขึ้นในช่วงที่มารดากลับป่วยลง นายกมลอ้างว่า พี่สาว คือนางประกา ปาลชิงห์ นางรัตนา สิงห์สังข์กุล และนางเนาวรัตน์ โกเกอร์ ถือโอกาสเข้ามาใกล้ชิดมารดาและกระทำการทุจริตหลายประการเพื่อให้ได้ทรัพย์สินไป ไม่ว่าจะเป็นเงินสด ที่ดิน หรือเครื่องเพชร แม้จะพยายามใกล้ใกล้แต่กลับไม่เป็นผล แต่ปรากฏว่ากลุ่มบุคคลมีการร่วมมือกันเป็นกระบวนการ โดยอ้างโยงไปถึงเลขานุการของพระเถระระดับผู้ใหญ่รับเป็นผู้วิ่งเต้นผ่านผู้พิพากษาในขณะนั้น โดยแลกกับผลประโยชน์ โดยแลกกับการให้ฝ่ายพี่สาวชนะคดี และต่อมา นายกมลได้ไปแจ้งความดำเนินคดีกับบุคคลดังกล่าวในข้อหาแจ้งความเท็จที่ สน.ทองหล่อ พนักงานสอบสวนในขณะนั้นระบุว่า ไม่สามารถสั่งฟ้องผู้ต้องหาทั้ง 3 คน เนื่องจากมีนายตำรวจระดับนายพล 2 คน ที่เป็นผู้บังคับบัญชาได้รับผลประโยชน์จากผู้ต้องหา โดยมีคำสั่งให้ทำความเห็นสั่งไม่ฟ้องทั้ง 3 คน

ผู้สื่อข่าวรายงานว่า ในหนังสือร้องเรียนของนายกมลยังระบุด้วยว่า แต่เนื่องจากหลักฐานในส่วนของนางประกาชัดเจน นายตำรวจผู้ใหญ่ทั้ง 2 คนจึงยอมให้พนักงานสอบสวนสั่งฟ้องนางประกาเพียงคนเดียว แต่เมื่อส่งไปถึงพนักงานอัยการ ผู้รับผิดชอบสำนวนกลับแจ้งว่า จากพยานหลักฐานต้องสั่งฟ้องทั้ง 3 คนแต่ปรากฏว่าเจ้าหน้าที่ในขณะนั้นได้รับผลประโยชน์ โดยสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาทั้ง 3 คน โดยให้อ้างว่าทรัพย์สินพิพาทเป็นทรัพย์สินส่วนตัว ทั้งที่ทราบดีว่าเป็นทรัพย์สินมรดก ต่อมาจึงมีการแจ้งความดำเนินคดีทั้ง 3 คน ในข้อหาพยายามฆ่า นางจิตผู้เป็นมารดาไว้ที่กองปราบฯ แต่จนมารดาเสียชีวิต คดีก็ไม่มีความคืบหน้า โดยมีนายตำรวจระดับ พ.ต.ท. และ ร.ต.อ. ทุจริตลับเปลี่ยนยาซึ่งเป็นหลักฐาน และยังคงบังไม่แจ้งว่าได้ส่งเรื่องไปยัง บก.น.5 ตั้งแต่วันที่ 18 ก.พ.56 แล้ว นอกจากนี้ นายกมลยังอ้างว่า พี่น้องฝ่ายหญิงทั้ง 3 ร่วมกับทนายความปลอมแปลงพินัยกรรม โดยร่วมกับเจ้าหน้าที่เขตบางคอแหลมด้วย และตนยังถูกกลุ่มพี่น้องปองร้ายส่งกลุ่มมาเพียข่มขู่ทั้งครอบครัวด้วย

	MATICHON <small>INFORMATION CENTER</small>	Subject Heading :
Source :	ไทยรัฐ	
Date : 29 เม.ย. 2559	Page : 19	No :

● **ต้นกล้าตุลาการ:** วันที่ 28 เม.ย. นาย อาชิตม์ อินทุติเลิศาธิการศาลยุติธรรม ร่วมกิจกรรม "ต้นกล้าตุลาการครั้งที่ 6" ที่โรงแรมทวาราวดี จ.ปราจีนบุรี มีนายสุริยชัย หงส์วิไล ผู้พิพากษา ศาลชั้นต้นประจำองผู้ช่วยศาลฎีกาและเยาวชน ตัวแทนนักเรียนมัธยมจากทั่วประเทศ 126 คน ให้การต้อนรับ นายอาชิตม์กล่าวว่า โครงการนี้ทำเป็นปีที่ 6 แล้ว มีนักเรียนผ่านหลักสูตร 600 คน บางส่วนเรียน อยู่ระดับปริญญาตรี คณะนิติศาสตร์ บางคนเรียน เนติบัณฑิต มีเป้าหมายให้เด็กที่คัดมาจากผู้สมัคร จากโรงเรียนทั่วประเทศมาเข้าค่าย 1 สัปดาห์ เพื่ออบรมกฎหมายและระบบงานยุติธรรม ช่วยในการตัดสินใจเรียนต่อหรือการดำเนินชีวิตประจำวัน และนำความรู้ไปเผยแพร่ให้เข้าใจระบบศาลและงาน ยุติธรรม ทั้งนี้วันที่ 29 เม.ย. นายวิรัช ชินวินิจกุล รองประธานศาลฎีกาจะมากล่าวปาฐกถาและปิดงาน.

MiC**MATICHOH**
INFORMATION CENTER

Subject Heading :

Source : ข่าวสด

Date : 29 เม.ย. 2559 Page : 1,14

No: 59196309

ประหารมือยิง ลูกเปาอินทร์

คดีดังปี'58
แต่ลดโทษ
คุกชั่วชีวิต
ศาลพิพากษา
ประหารชีวิต
มือปืนลอบยิง
☐อ่านต่อหน้า14

ประหาร - พ.ต.อ.อนันต์ เปาอินทร์ ออกจากอาคารศาลจังหวัดนนทบุรี ภายหลังจากศาลพิพากษาประหารชีวิตนายเขมทัต เลิศลักษณะกุล (ภาพเล็ก) ก่อนลดโทษเหลือจำคุกตลอดชีวิต คดียิงนายทิวพันธ์ เปาอินทร์ ผู้เป็นลูกชายเสียชีวิต เมื่อวันที่ 28 เม.ย.

● เปาอินทร์ □ ต่อจากหน้า 1

ลูกชายตระกูลเปาอินทร์ด้วยสไนเปอร์เมื่อปี 2558 แต่ศาลเห็นว่าให้การเป็นประโยชน์ในชั้นจับกุม จึงลดโทษให้เหลือจำคุกตลอดชีวิต พร้อมให้ชดใช้ทางแพ่งแก่ผู้เสียหาย 3 คน คนละ 1 ล้านบาท ด้านจำเลยถูกตีตรวจคุมตัวมารับฟังคำพิพากษาเจอน้ำพอกของเหยื่อ ยกมือไหว้ด้วยสีหน้าเรียบเฉย ด้านพ่อกของเหยื่อนายตำรวจอดีตผกก.ภชซึ่งชั้นชมตำรวจทำคดีอย่างมีอาชีพตั้งแต่ระดับโรงพัก จังหวัดไปจนถึงบช.ภาค 1

เมื่อเวลา 09.00 น. วันที่ 28 เม.ย. ที่บัลลังก์ 16 ชั้น 3 ศาลจังหวัดนนทบุรี ศาลอ่านคำพิพากษา คดีคำที่ อ.3432/2558 คู่ความคดีที่ อัยการจังหวัดนนทบุรีเป็นโจทก์ยื่นฟ้องนาย เขมทัตหรือคิม เลิศลักษณ์กุล เป็นจำเลยในความผิดต่อชีวิต, พ.ร.บ.อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน ก่อเหตุสังหารนายทิวพันธ์ เปาอินทร์ ที่บริเวณหน้าบ้านเลขที่ 258/20 ซอยงามวงศ์วาน 9 แยก 5 ถนนงามวงศ์วาน ค.บางกระสอ อ.เมือง จ.นนทบุรี เมื่อวันที่ 1 พ.ค. 2558

ทั้งนี้ ตำรวจประจำศาลจังหวัดนนทบุรีเบิกตัวนายเขมทัต ซึ่งอยู่ในชุดนักโทษ ไล่ตรวจจนเขา เดินขึ้นบันไดมาจากห้องควบคุมมายังห้องพิจารณารชั้น 3 ของอาคารศาล ซึ่งมี พ.ต.อ.อนันต์ เปาอินทร์ บิดาของผู้ตาย และน้องชายผู้ตายมานั่งรออยู่ก่อน

เมื่อเดินมาถึงหน้าห้อง นายเขมทัตได้ยกมือไหว้ด้วยใบหน้าเรียบเฉย ก่อนจะเดินต่อเข้าไปนั่งรอ ศาลได้อ่านคำตัดสิน พิพากษา โดยให้ประหารชีวิตจำเลย แต่เนื่องจากจำเลยให้การเป็นประโยชน์ในชั้นจับกุม จึงลดโทษเหลือจำคุกตลอดชีวิต ส่วนคดีแพ่งที่ผู้เสียหาย 3 คนยื่นฟ้องเรียกร้องค่าเสียหายด้วยนั้น ศาลได้พิจารณาคำพิพากษาให้จำเลยชดใช้ตามสัดส่วน โดยพ่อแม่ผู้ตายได้รับคนละ 1 ล้านบาท

พ.ต.อ.อนันต์ เปาอินทร์ อดีตผกก.สภ.ภชจ.พระนครศรีอยุธยา กล่าวภายหลังศาลพิพากษาว่า พอใจในคำตัดสินของศาลแล้ว ตลอด 1 ปีตนมีเวลาจะมานั่งฟังการสืบพยานที่สืบต่อเนื่องในศาลตลอด วันนี้ศาลได้อ่านคำพิพากษาแล้วก็มีความรู้สึกพอใจ มอบหมายให้ทนายคัดคำพิพากษา ซึ่งต้องใช้เวลาร่วมเดือน ส่วนนายเขมทัตจะยื่นอุทธรณ์ก็เป็นสิทธิ์

พ.ต.อ.อนันต์กล่าวว่า ตนติดตามคดีมาตลอด นายเขมทัตให้การรับสารภาพในชั้นจับกุม เป็นประโยชน์ต่อการสืบสวน แต่มากลับคำในชั้นสอบสวน พร้อมต่อสู้อ้างว่าถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจทำร้ายข่มขู่ให้รับสารภาพ จนมีการเบิกพยานผู้สื่อข่าวที่ไปทำข่าวในวันพาตัวไปทำแผนประกอบคำรับสารภาพที่บ้านเกิดเหตุ จำนวน 2 ราย ซึ่งศาลไม่เชื่อว่าตำรวจ

จะทำร้ายหรือข่มขู่จำเลย เพราะชุดจับกุมกับชุดสอบสวนเป็นคนละชุดกัน ไม่มีประโยชน์หรือมีส่วนได้เสียอะไรที่จะต้องไปข่มขู่จำเลยแล้ว

พ.ต.อ.อนันต์กล่าวว่า ตนขอชื่นชมการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจทุกคนในคดี ที่ทำงานแบบมีอาชีพจริงๆ มีการแบ่งทีมทำงานกันเป็นขั้นเป็นตอน ทั้งชุดสืบสวนที่มีทั้งของสภ.เมืองนนทบุรี ภ.จว.นนทบุรี และบช.ภ.1 ทุกทีมทำงานอย่างละเอียดเป็นขั้นเป็นตอน สอดรับเป็นเหตุเป็นผลกันทั้งหมด ทำให้ศาลเชื่อในพยานที่รวบรวมมาฟ้อง แม้จำเลยจะปฏิเสธภายหลังก็ตาม ส่วนสาเหตุที่นายคิมต้องสังหารลูกชายคนที่เท่าที่ตำรวจสืบสวนรู้มาว่าเป็นการล้างหนี้

ผู้สื่อข่าวรายงานว่า สำหรับคดีนี้ มีปิ่น สไนเปอร์ติดข้อมือยิงนายทิวพันธ์ อายุ 31 ปี บุตรชายของ พ.ต.อ.อนันต์ หลานชายของ พล.ต.ท.วิโรจน์ เปาอินทร์ อดีตรม.มหาดไทย อดีตผบ.ช.น. และรักษาการหัวหน้าพรรคเพื่อไทย จนเสียชีวิตที่หน้าบ้านพักย่านนนทบุรี ในขณะที่ยังอุ้มลูกสาววัย 1 ขวบไว้ในอก

ทั้งนี้ ตำรวจตรวจพบจุดคาดเป็นที่คนร้ายใช้เป็นจุดซุ่มยิง อยู่ห่างจากบ้านไป 200 เมตร เชื่อกันว่าคนร้ายเชี่ยวชาญเรื่องอาวุธปืน ส่วนกระสุนที่ใช้ก็น่าจะเป็นขนาด .223 ที่ใช้ได้กับปืนทาวเวอร์ เอ็ม 16 หรือไรเฟิล มีพยานเห็นคนร้ายขึ้นรถเก๋งชีวิตป้ายแดงหลบหนี ส่วนสาเหตุมุ่งปมสังหารไปที่เรื่องขัดแย้งธุรกิจนำเข้ารถบรรทุกกับหมอไฮโซชื่อดัง และประเด็นทางหนี้ 10 ล้านจากลูกน้องเก่า

MIC MATICHON INFORMATION CENTER ไทยโพสต์	Subject Heading :
Source :	
Date : 29 มิ.ย. 2559 Page : 4	No :

ทุกใบหมอบถึงเต๋อตร้อน

กับคำพิพากษาในคดีอ้วนโรคเด็ก?

ใ นอดีตเคยมีคำพิพากษาของศาลที่ออกมาในลักษณะที่ไม่ตรงกับข้อเท็จจริงของการปฏิบัติงานของแพทย์ แต่ก็ไม่มีปฏิกริยามากเท่าครั้งนี้ คำพิพากษาในคดีอ้วนโรคกระตุ้นให้เกิดปฏิกริยาในแง่ลบจากฝ่ายแพทย์พยาบาลผู้ปฏิบัติงานในทำนองไม่เห็นด้วยกับคำตัดสินของศาล

อย่างไรก็ดี ในทางกฎหมายนั้น คดีนี้ถือว่าถึงที่สุดแล้ว ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงคำตัดสินใดๆ ได้อีก จนกว่าจะมีคำพิพากษาใหม่จากคดีที่มีเนื้อหาคล้ายเดิมมาลบล้างลง สิ่งที่ทำได้ คงต้องใช้คำว่า “เอาทางธรรมเข้าข่ม” อย่างที่จำเลยในคดีนี้ได้ปรารถนากับผู้ใหญ่ของวงการสาธารณสุขไว้ก่อนหน้านี้ คำพิพากษาถึงที่สุดว่า “ผมทำดีที่สุดแล้ว ที่เหลือคงแล้วแต่บุญแต่กรรม”

เกิดอะไรขึ้นกับคดีนี้ คำตัดสินนี้มีผลเช่นไรต่อวงการแพทย์ และเราจะเดินหน้าต่อไปได้อย่างไรเพื่อให้ทั้งผู้ป่วย (ซึ่งแน่นอนว่า รวมถึงคนทุกอาชีพ ทุกวิชาชีพ ไม่เว้นแม้แต่ นักกฎหมาย) ได้รับการดูแลรักษาอย่างเหมาะสมกับบริบทและข้อจำกัดของประเทศ ในขณะที่เดียวกัน บุคลากรการแพทย์ก็ต้องมั่นใจว่าหากตนเองปฏิบัติตามกรอบวิชาชีพแล้ว ไซ้ร ต้องได้รับความมั่นใจว่า ความปรารถนาดีของเขาเหล่านั้นต้องไม่ลงเอยเหมือนคดีสะท้านวงการแพทย์นี้

ที่สำคัญ ต้องไม่มีคำพูดปรามาสว่า “แพ้สักคดีจะเป็นไร อีกฝ่ายแพ้มหลายคดีแล้วยังยอมรับ” ซึ่งเป็นการแสดงทัศนคติที่ไม่ถูกต้อง เพราะความสำคัญไม่ใช่ว่าแพ้-ชนะกันกี่ครั้ง หากแต่คือ แพ้-ชนะต้องอยู่บนพื้นฐานความถูกต้องตามมาตรฐานการประกอบวิชาชีพเวชกรรมที่เป็นสากล

ที่มาของปัญหาของคดี
 คดีนี้มีประเด็นที่เป็นจุดสำคัญของการชี้ขาดอยู่ที่
 (1) แพทย์กระทำโดยประมาท เป็นเหตุให้ได้รับการวินิจฉัยและรักษาล่าช้าเกินไปหรือไม่?
 (2) ถ้ามี การกระทำดังกล่าวเป็นเหตุให้เกิดความเสียหาย (แก่สมองของผู้ป่วย) หรือไม่?
 (3) คดีนี้ควรใช้ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ หรือใช้กฎหมายวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค?

(4) คดีนี้หมดอายุความแล้วหรือไม่?
 ทั้งนี้ ในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ต่างยกฟ้องจำเลยโดยพิจารณาจากประเด็นแรกเป็นสำคัญ โดยทั้งสองศาลระบุชัดเจนว่า แพทย์กระทำการตามหน้าที่และตามมาตรฐานวิชาชีพที่ควรจะเป็นแล้ว เมื่อกระทำเต็มที่ตั้งกล่าวแล้ว จึงไม่มีความผิดฐานประมาทแต่อย่างใด โดยเหตุผลหลักที่น่าจะมีส่วนสำคัญต่อที่มาของคำพิพากษา คือ “พยานจำเลย” ทั้งสองปาก คือ แพทย์ท่านที่สองที่รับดูแลต่อจากจำเลยที่ให้การสนับสนุนวิธีการรักษาของจำเลย และพยานจำเลยซึ่งศาลระบุชัดในคำพิพากษาว่ามีความน่าเชื่อถือกว่าพยานโจทก์เพราะพยานมีฐานะเป็นแพทย์ผู้เชี่ยวชาญโรคติดเชื้อในเด็กโดยตรง ส่วนกรณีเรื่องอายุความนั้นทั้งสองศาลไม่ได้พิจารณาให้ (จำเลยก็ไม่อุทธรณ์ในประเด็นนี้ ซึ่งน่าจะเป็นความบกพร่องอย่างมาก!) แต่แล้วเมื่อมาถึงศาลฎีกา ศาลได้พิพากษากลับโดยระบุชัดว่าจำเลยมีความผิดฐานประมาทและความประมาทดังกล่าวก่อให้เกิดความเสียหายด้วยเหตุผลหลักดังนี้

- (1) ศาลมองว่า หากเพียงแต่จำเลยส่งฟิล์มให้รังสีแพทย์อ่านก็จะวินิจฉัยโรคได้ทันทีจาก CXR
- (2) เป็นความบกพร่องของแพทย์เองที่ไม่เอ่ยปากถามญาติทุกคนถึงประวัติการป่วยด้วยโรคอ้วนโรคในครอบครัว
- (3) คำให้การของพยานโจทก์น่าเชื่อถือกว่าพยานจำเลย
- (4) ศาลเชื่อตามพยานโจทก์ว่าการเริ่มให้ยาต้านวัณโรคในวันที่ 5 หลังรับตัวไว้รักษานั้นช้าไป และเป็นเหตุให้สมองผู้ป่วยได้รับความเสียหาย

ประเด็นแรก นั้น ก่อให้เกิดความตกใจกับความรู้สึกประหลาดใจของแพทย์โดยรวม เพราะ แพทย์ทุกท่านได้รับการสั่งสอนมาว่าการวินิจฉัยวัณโรคที่แน่นอนนั้นหาได้ใช้ภาพรังสีปอดเป็นเกณฑ์ไม่ หากแต่ต้องได้รับการเพาะเชื้อ (จับเชื้อให้ได้) ซึ่งการเพาะเชื้อต้องใช้เวลาเกิน 1-2 เดือน เพราะเชื้อแบคทีเรีย (ต่างกับแบคทีเรีย) ดังนั้น การที่จำเลยมุ่งรักษา Bacterial pneumonia ในเบื้องต้นก่อนจึงถูกต้องแล้ว อีกทั้งการเริ่มแยกโรค (Differential diagnosis) วัณโรคในวันที่ 5 นั้น นอกจากจะไม่ช้าแล้ว ยังถือว่า “ทิมแพทย์” ทั้งสองท่าน คือ จำเลยกับพยานจำเลย ทำได้เกินมาตรฐานด้วยซ้ำไป

ที่สำคัญคือ ศาลฎีกานอกจากจะไม่ได้ยกเหตุผลประกอบ

คำพิพากษาว่าเหตุใดถึงไม่เชื่อถือคำเบิกความและเอกสารที่พยานจำเลยนำเสนอในประเด็นนี้ ศาลฎีกายังไม่แม้แต่จะเอ่ยถึงด้วยซ้ำไป (ศาลฎีกาทำคำพิพากษาโดยไม่ใช้คำเบิกความของพยานจำเลยในคดีนี้ประกอบเลย) นอกจากนี้ แพทย์ยังกังวลว่าการที่ศาลใช้การวิเคราะห์ย้อนหลัง (Retrospective) แบบเดียวกับที่พยานโจทก์พูดโน้มน้าว มาตัดสินการรักษานั้น เป็นสิ่งที่ขัดกับวิธีวิเคราะห์จุดอ่อน (M&M Conference) ที่ต้องคิดแบบเดินไปข้างหน้า (Prospective) เช่นเดียวกับที่จำเลยเผชิญเหตุการณ์ ณ ขณะนั้น การวิเคราะห์เช่นนี้สร้างความหวาดหวั่นต่อคดีที่จะเกิดขึ้นต่อไปในอนาคตอย่างมาก

ประเด็นที่สอง นั้น คำพิพากษาศาลล่างได้ระบุแล้วว่า มารดานั้นทราบตัวบิดาผู้ป่วยมีอาการผิดปกติและถูกแพทย์ตามตัวไปรักษาหลายปีก่อน แต่ไม่ได้ไป ดังนั้น บิดามารดาควรมีส่วนร่วมรับผิดชอบในประเด็นนี้ไม่ว่าแพทย์จะถามถึงหรือไม่ (ศาลล่างให้ความสำคัญกับ “หน้าที่ผู้ป่วย”) ที่สำคัญ ศาลยังระบุว่าการที่มารดาเองก็เบิกความยอมรับว่าไม่ทราบว่าบิดาผู้ป่วยมีอาการป่วยอยู่ แสดงว่าถึงแม้แพทย์จะถามถึง คำตอบที่ได้ก็ไม่ช่วยให้วินิจฉัยวินิจฉัยโรคได้ตั้งแต่แรกอยู่ดี แต่เมื่อมาถึงศาลฎีกา ศาลพิเคราะห์ว่าแพทย์มีหน้าที่ต้องถาม ผู้ป่วยแม้จะรู้ แต่หากแพทย์ไม่ถามก็ถือว่าเป็นความบกพร่องของแพทย์เอง ประเด็นนี้ค่อนข้างกำกวมว่าใครผิดใครถูก แม้ว่าแพทย์จะมองว่าคำถามเจาะจงดังกล่าวนี้เป็นไปตามสถานการณ์การพิเคราะห์โรคในแต่ละช่วงเวลา ไม่ควรจะมองว่าเป็นความผิดของแพทย์

ประเด็นที่สาม นั้น เป็นอีกประเด็นที่ก่อให้เกิดปฏิกิริยาที่ไม่ดีของแพทย์ต่อคำพิพากษา เพราะดูเหมือนศาลให้เครดิตกับพยานโจทก์อย่างสูง ทั้งๆ ที่หากเป็นมาตรฐานระดับสูงในต่างประเทศนั้น พยานโจทก์รายนี้จะไม่ได้รับโอกาสให้ชี้แจงเบิกความในประเด็นที่ชี้เป็นชี้ตายเช่นนี้ อาทิเช่น พยานโจทก์ไม่ได้มีความเชี่ยวชาญใดๆ เลย พยานโจทก์แทบไม่เคยเจอหรือให้การรักษาผู้ป่วยวัณโรค (ยิ่งผู้ป่วยเด็กยิ่งไม่เคยเจอเลย) หน้าซ้ำ คำให้การล้วนแต่มาจากการเบิกความตามเอกสารที่พยานโจทก์มีเจตนาไปเลือกเอาตำราที่ระบุไว้ไม่ตรงกับที่จำเลยให้การ ทั้งๆ ที่มีพยานเอกสารอื่นมากมายระบุถึงการรักษาตามแนวทางเดียวกับโจทก์ ทำไมศาลถึงให้ความสำคัญกับพยานโจทก์มากกว่าพยานจำเลย ที่ทำหน้าที่เป็นพยานผู้เชี่ยวชาญ อีกท่านเป็นประจักษ์พยาน ซึ่งตามหลักกฎหมายการชั่งน้ำหนักพยานแล้ว ควรมีน้ำหนักมากกว่าพยานโจทก์ในรายนี้

ประเด็นสุดท้าย เกี่ยวเนื่องกับทั้งหมดที่กล่าวมาแล้ว เพราะพยานจำเลยทั้งสองท่านเบิกความพร้อมเอกสารยืนยันการรักษาว่าถูกต้องแล้ว และการให้ยาเข้าไป 5 วัน ไม่ได้เป็นเหตุ (Direct causation) ของความเสียหาย หากแต่ความเสียหายนั้นเป็นผลจากโรคที่ดำเนินมานานแล้วก่อนบิดามารดาพาเข้ามารับการรักษา ศาลให้ดุลพินิจให้น้ำหนักพยานโจทก์โดยตัดคำให้การพยานจำเลยทิ้งไปทั้งหมด!!

ผลกระทบของคำพิพากษาต่อแนวทางปฏิบัติของแพทย์ แม้จะมีคำปลอบใจว่า “คำพิพากษาไม่ได้เป็นบรรทัดฐานในคดีอื่นทุกคดี” แต่ในทางปฏิบัติ หากจำคำพูดของอดีตนายกรัฐมนตรีท่านหนึ่งซึ่งกล่าวไว้ว่า “หลายๆ สถานการณ์ ความเชื่อสำคัญกว่าความจริง” คำพิพากษาในอดีตที่ผ่านมาตอกย้ำคำพูดดังกล่าวนี้ โดยดูได้จากการประกอบวิชาชีพเวชกรรมที่เปลี่ยนไปตามคำพิพากษา โดยละทิ้งเหตุผลในตำราการแพทย์ทั้งหมดไป เพราะคำพิพากษานี้จับต้องได้และเห็นผลชัดเจนรุนแรงกว่า เช่น

1. แพทย์หรือพยาบาลปฏิเสธการฉีดสารทึบแสง (Contrast media) และยาบางจำพวกที่มีผลข้างเคียงรุนแรง เช่น ยาเคมีบำบัด เหตุเพราะเคยมีคดีลักษณะนี้เกิดขึ้นในสถานพยาบาลรัฐด้วยเหตุนี้ ทำให้ทุกวันนี้หากเป็นเวลาออกราชการที่หาแพทย์และพยาบาลยาก ผู้ป่วยหลายรายเสียโอกาสที่จะได้รับการรักษาที่เหมาะสมแต่เนิ่นๆ เพราะทุกคนใช้วิธี Defensive medicine ปฏิเสธหรือเลี่ยงหัตถการดังกล่าวไปเลย

2. สูดิแพทย์และแพทย์ทั่วไปในโรงพยาบาลต่างจังหวัดหลีกเลี่ยงการบล็อกหลังเพื่อผ่าตัดทำคลอดเพราะเกรงว่าจะเกิดผลกระทบแทรกซ้อน ซึ่งหากตนเองรับมือไม่ได้ทั้งๆ ที่ทำเต็มที่แล้วอาจมีความผิดในลักษณะเดียวกับคดีที่ร้อนพิบูลย์

3. คดีร้อนพิบูลย์ ยังสร้างปรากฏการณ์ที่ทุกวันนี้ยังคงแก้มืด คือ ห้องผ่าตัดหลายร้อยห้องในโรงพยาบาลชุมชนถูกปิดตาย โดยแพทย์ปฏิเสธการผ่าตัดทุกชนิดที่ต้องให้ยาระงับความรู้สึก เหตุเพราะคำพิพากษาของศาลที่กล่าวในลักษณะว่า หากทำการผ่าตัดและให้ยาระงับความรู้สึกโดยที่โรงพยาบาลไม่พร้อมเต็มที่ ก็อาจต้องคดีอาญาเช่นเดียวกัน ทำให้ทุกโรงพยาบาลเลือกที่จะทำ Defensive medicine โดยการส่งต่อ

คนไข้เกือบทั้งหมด

4. สติแพทย์รุ่นหลังๆ หลีกเลี่ยงการทำคลอดตามธรรมชาติ เพราะเกรงว่าหากเกิดเหตุสุดวิสัยระหว่างคลอด เช่น ดิดโหลหรือทำกัน แล้วเกิดภาวะแทรกซ้อน เช่น เส้นประสาทขาดหรือขาดออกซิเจน ศาลจะมองว่าเป็นความผิดของแพทย์ผู้ทำคลอด โดยยกเหตุว่าหากตัดสินใจผ่าคลอดตั้งแต่แรก ก็อาจไม่เกิดปัญหานี้ ทำให้ทุกวันนี้ประเทศไทยมีอัตราการผ่าคลอดสูงติดอันดับต้นๆ ของโลก ซึ่งผิดไปจากมาตรฐานการแพทย์ทั่วโลกที่สนับสนุนให้คลอดธรรมชาติเพื่อทำให้ทารกแข็งแรงกว่าการผ่าคลอด

5. อีกเหตุผลที่ทำให้อัตราการผ่าคลอดในประเทศไทยสูงผิดปกติ เพราะแพทย์หลีกเลี่ยงการเจาะถุงน้ำคร่ำ การผ่าคลอด ซึ่งกินเวลานาน ประกอบกับจำนวนแพทย์ที่น้อยกว่าอัตราการคลอด ทำให้การผ่าคลอดมีความเสี่ยงที่จะสร้างปัญหาให้กับแพทย์สูงกว่าการผ่าคลอดที่จบเร็วกว่า ควบคุมตัวแปรได้ง่ายกว่า แต่ไม่ดีกับทารกในครรภ์

6. ผลของคำพิพากษาเรื่องการวินิจฉัยก่อนคลอดด้วยอัลตราซาวด์ ที่ศาลชั้นต้นตัดสินให้แพทย์แพคดี โดยยกเหตุว่า ควรตรวจพบความพิการตั้งแต่ก่อนคลอด (Birth damage) ได้ ทำให้เกิดปรากฏการณ์หลีกเลี่ยงการอ่านหรือการทำอัลตราซาวด์ด้วยตนเอง หรือหากยังทำก็ใช้วิธีส่งให้รังสีแพทย์ทำซ้ำ ซึ่งสร้างความสิ้นเปลืองมหาศาล

7. คดีแพ้ยารุนแรง (Steven Johnson Syndrome, SJS) ที่ศาลชั้นต้นตัดสินว่าแพทย์ผิดในประเด็นคล้ายๆ กันนี้ คือ การให้ยาแก้มัที่ซ้ำไปหรือไม่ ครั้งนั้น พยานโจทก์คนเดียวก็ใช้วิธีสำเนาเอกสารทางการแพทย์ที่ไม่ตรงกับคำเบิกความจำเลยและพยานจำเลย ทำให้ศาลมองว่าการรักษาไม่เหมาะสมและล่าช้า แต่ปรากฏว่าในปัจจุบันมีการร้องเรียนมายังหน่วยงานสาธารณสุขแบบ “ยูเทิร์น” ว่า แพทย์ให้ยาแรงไปเร็วไปทำให้แพ้ยาล คดีนี้ยังไม่ไปถึงศาลแต่สร้างความสับสนแก่วงการแพทย์อย่างมาก

8. คดีวินโรคนีกำลังสร้างมาตรฐานขึ้นใหม่อย่างช้าๆ ดังนี้

1) แพทย์เริ่มหลีกเลี่ยงการอ่านภาพรังสีด้วยตนเอง (ทั้งๆ ที่ตาม พ.ร.บ.วิชาชีพเวชกรรม ไม่ได้ระบุนำห้าม)

2) วินโรควินิจฉัยด้วย CXR หรือด้วยการเพาะเชื้อ หากสงสัยต้องให้ยาด้านวินโรครูททุกยี่ห้อที่หลังทำ CXR หรือไม่ หากให้แล้วพบว่าไม่ใช่แล้วเกิดผลข้างเคียงรุนแรงจากยาด้านวินโรคจะเป็นความผิดหรือไม่อย่างไร

3) ระหว่างรังสีแพทย์กับแพทย์เจ้าของไข้ ใครกันแน่ที่มีข้อมูลที่ดีกว่าในการแปลผลภาพรังสี

4) หากต้องให้รังสีแพทย์แปลผลภาพรังสีทุกแผ่น จะทำเช่นไรในเมื่อโรงพยาบาลส่วนน้อยมากๆ เท่านั้นที่มีรังสีแพทย์และแม้ว่าจะมี แต่ทุกแห่งก็มีปริมาณไม่เพียงพอกับการอ่านภาพรังสีที่เกิดขึ้นในแต่ละวัน ยังไม่นับการแปลผลอย่างอื่น เช่น คลื่นหัวใจ (EKG) ว่าจะต้องให้แพทย์หัวใจอ่านเองทั้งหมดหรือไม่

แนวทางแก้ไข

การแก้ปัญหาไม่สามารถทำได้จากฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเพราะวิธีการแก้ปัญหานั้นผูกกันหมด โดยอาศัยแนวคิดดังนี้

1) มาตรฐานวิชาชีพเวชกรรม ควรตัดสินด้วยองค์กรใด ระหว่างวิชาชีพทางการแพทย์ซึ่งมี พ.ร.บ.วิชาชีพเวชกรรม กำหนดไว้ชัดเจน กับวิชาชีพทางกฎหมาย ซึ่งต้องอาศัยคำเบิกความ การชั่งน้ำหนักพยาน การไต่สวน (ซึ่งแทบจะทำได้เลยหากผู้ตัดสินไม่ได้มีความรู้ทางการแพทย์หนาแน่นพอ)

2) ควรใช้กฎหมายใดกันแน่ในการเป็นบรรทัดฐานของคดีที่มีความซับซ้อนทางการแพทย์ ผู้ป่วยคือผู้บริโภคจริงๆ หรือการรักษาพยาบาลคือการกระทำที่มีเจตนาเอาเปรียบค่ากำไรรูปแบบธุรกิจในคดีผู้บริโภคจริงหรือ

3) การนำพยานขึ้นสู่ศาล ควรยกระดับมาตรฐานให้เหมือนกับน่านาอารยประเทศหรือไม่

4) ถึงเวลาการจำกัดภาระงาน (Working Time Directive, WTD) ของบุคลากรแล้วหรือยัง เพราะไม่มีทางที่ความผิดพลาดจะไม่เกิดขึ้น To Err is Human แต่ Every error can be sued?

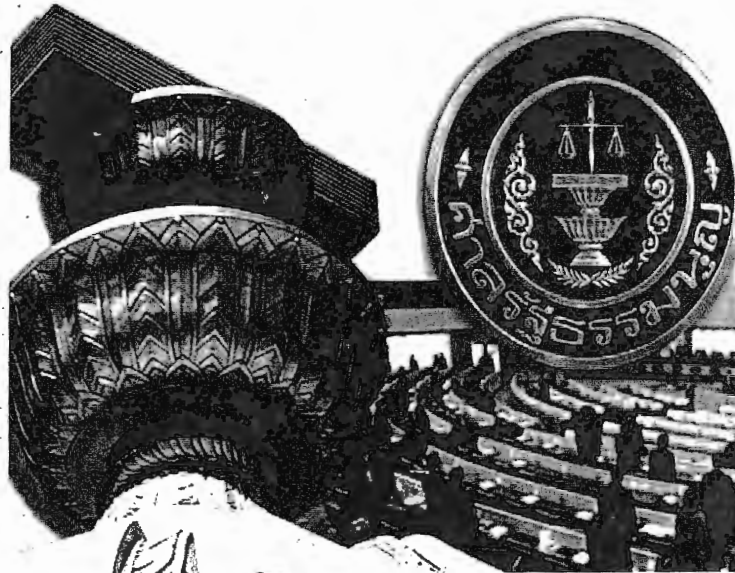
5) กระทรวงสาธารณสุขจะรับมือกับปัญหานี้ได้ด้วยการใช้เพียงนิติกรที่มีความรู้กฎหมายเพียงด้านเดียวได้ดีพอหรือไม่ เพราะทุกวันนี้ฝ่ายโจทก์มักจะใช้ทนายที่มีความรู้ทางการแพทย์เป็นอย่างดีมาดำเนินคดี.

พศ.บพ.เมธี วงศ์ศิริสุวรรณ

กฤษฎีกาแพทยสภา, กฤษฎีกาแพทยสมาคม

<http://thaipublica.org/>

ศาลไทยกับรัฐประหาร (8)

นิติศาสตร์เพื่อราษฎร ปิยนุศร แสงกนกกุล

ในคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ 5/2551 ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญทั้ง 9 คน ลงมติเป็นเอกฉันท์ว่าประกาศ คปค. ฉบับที่ 30 และ พ.ร.บ.ขยายอายุ คตส. นั้น ไม่ขัดรัฐธรรมนูญ โดยทั้ง 9 คน ต่างก็อ้างบทบัญญัติในมาตรา 36 ของรัฐธรรมนูญ 2549 ที่รับรองให้คำสั่ง ประกาศ หรือการกระทำทั้งหลายของคณะรัฐประหารนั้นชอบด้วยรัฐธรรมนูญ 2549 และอ้างบทบัญญัติในมาตรา 309 ของรัฐธรรมนูญ 2550 ที่รับรองให้การกระทำต่างๆ ที่ได้รับการรับรองไว้โดยมาตรา 36 ของรัฐธรรมนูญ 2549 ไว้แล้วนั้น รวมทั้งการกระทำเกี่ยวเนื่องด้วย ให้ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ 2550

อย่างไรก็ตาม มีความเห็นส่วนตัวของตุลาการศาลรัฐธรรมนูญบางคนที่น่าสนใจ เพราะนอกจากจะอ้างมาตรา 36 ของรัฐธรรมนูญ 2549 และมาตรา 309 ของรัฐธรรมนูญ 2550 แล้ว ยังอ้างความเป็นรัฐธรรมาภิบาลของคณะรัฐประหารที่ยึดอำนาจแล้วสามารถกระทำการใดก็ได้

รวมทั้งยังได้บรรยายถึงสถานการณ์ทางการเมืองเพื่อสนับสนุนว่าการรัฐประหารเป็นเรื่องจำเป็นและอธิบายว่าเหตุใดคณะรัฐประหารจึงต้องก่อตั้ง คตส. และใช้กระบวนการยุติธรรมแบบพิเศษ

นายชัช ชลวร เห็นว่า "ประกาศคณะปฏิรูปการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ฉบับที่ 30 เรื่อง การตรวจสอบการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ ลงวันที่ 30 กันยายน พุทธศักราช 2549 เป็นคำสั่งของคณะรัฐประหารที่ยึดอำนาจการปกครองประเทศได้เป็นผลสำเร็จ คณะรัฐประหารจึงเป็นรัฐธรรมาภิบาลซึ่งมีอำนาจสูงสุด คำสั่งของคณะรัฐประหารดังกล่าวจึงเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับเพื่อประเทศชาติจะตั้งอยู่ได้ในความสงบต่อไป

"...โดยที่เหตุการณ์ก่อนการรัฐประหารบ้านเมืองอยู่ในสภาวะแบ่งแยกเป็นฝักเป็นฝ่าย ประกอบกับมีข้อเท็จจริงที่สนับสนุนให้เห็นถึงการกระทำที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ อันเป็นสาเหตุแห่งการรัฐประหาร คณะรัฐประหารจึงแต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบขึ้นมาทำหน้าที่ตรวจสอบการกระทำอันเป็นเหตุการณ์ในสถานการณ์ที่ไม่ปกติ จึงจำต้องให้อำนาจแก่คณะกรรมการตรวจสอบ เพื่อให้การดำเนินการตรวจสอบเป็นไปอย่างรวดเร็ว มีประสิทธิภาพ แต่ประการสำคัญยังมีกรตรวจสอบถ่วงดุลโดยอัยการสูงสุด และโดยเฉพาะอย่างยิ่งการตรวจสอบถ่วงดุลและการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพโดยศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองและศาลที่มีเขตอำนาจพิจารณาพิพากษาคดี แล้วแต่กรณี"

"อันเป็นไปตามหลักการแห่งการปกครอง

โดยกฎหมาย หรือหลักนิติธรรม (Rule of Law) แล้ว”

นายจรัญ ภักดีธนากุล เห็นว่า “ประเทศไทย ถูกคุกคามและบ่อนทำลายให้เสื่อมโทรม ด้วยปัญหาการทุจริตและประพฤติมิชอบของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองและเจ้าหน้าที่ระดับสูงของรัฐมาโดยตลอด เป็นต้นเหตุสำคัญของปัญหาความยากจนและคุณภาพชีวิตที่ตกต่ำของประชาชนส่วนใหญ่ ทั้งยังขัดขวางและเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาประเทศในทุกๆ ด้าน ปัญหาดังกล่าวนี้ไม่สามารถแก้ไขได้ด้วยระบบงานยุติธรรมปกติที่ออกแบบมาสำหรับอาชญากรรมสามัญทั่วไปได้”

“โดยเฉพาะในชั้นตอนสืบสวน สอบสวน ก่อนการพิจารณาคดีของฝ่ายตุลาการ ซึ่งเจ้าหน้าที่ส่วนใหญ่ยังไม่มีอิสระและอำนาจเพียงพอที่จะตรวจสอบหรือดำเนินคดีต่อผู้มีฐานะและอำนาจระดับสูงเหล่านี้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ สภาพปัญหาดังกล่าวทวีความรุนแรงยิ่งขึ้นเรื่อยๆ จนถึงขนาดที่อาจกระทบต่อความมั่นคง และความอยู่รอดของประเทศ นับว่าเป็นปัญหาเฉพาะสำหรับประเทศไทย จำเป็นต้องมีมาตรการที่เหมาะสมเป็นพิเศษขึ้นเพื่อแก้ไข”

“ซึ่งประกาศคณะปฏิรูปการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ฉบับที่ 30 เรื่อง การตรวจสอบการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ ลงวันที่ 30 กันยายน พุทธศักราช 2549 ก็เป็นมาตรการหนึ่งที่ต้องมี ทั้งนี้เพื่อให้กระบวนการยุติธรรมของประเทศสามารถทำหน้าที่ได้ตามวัตถุประสงค์ในการตรวจสอบและปราบปรามการทุจริตประพฤติมิชอบของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองและเจ้าหน้าที่ระดับสูงของประเทศได้จริง...”

“...รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช 2549 มาตรา 36 ก็ได้บัญญัติรับรองให้ประกาศดังกล่าวมีผลบังคับใช้ได้โดยชอบด้วยรัฐธรรมนูญไว้ชั้นหนึ่งแล้ว และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักร

ไทย พุทธศักราช 2550 ก็ยังมีบทเฉพาะกาลตามมาตรา 309 บัญญัติให้ถือว่าชอบด้วยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 อีกชั้นหนึ่งด้วย”

“ทั้งนี้ เพื่อให้ระบบตรวจสอบการทุจริตประพฤติมิชอบตามประกาศคณะปฏิรูปดังกล่าวดำเนินไปได้อย่างต่อเนื่องในช่วงเปลี่ยนผ่านจากระบบการปกครองรูปแบบหนึ่งไปสู่อีกรูปแบบหนึ่ง โดยไม่ขาดตอน”

นายวสันต์ สร้อยพิสุทธิ์ เห็นว่า “เมื่อมีบุคคลหรือคณะบุคคลใดเข้ายึดอำนาจการปกครองประเทศได้สำเร็จ บุคคลนั้นหรือหัวหน้าคณะบุคคลเช่นว่านั้น ไม่ว่าจะเรียกตนเองว่าอะไร ย่อมได้ไปซึ่งอำนาจในการปกครองประเทศ และมีอำนาจออกประกาศหรือออกคำสั่งอันมีผลเป็นกฎหมายใช้บังคับแก่ประชาชนได้ ทำนองเดียวกับพระบรมราชโองการของพระมหากษัตริย์ในระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ย่อมมีผลเป็นกฎหมาย”

“ดังนั้น การที่คณะปฏิรูปการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข (คปค.) ได้ยึดอำนาจการปกครองประเทศ เมื่อวันที่ 19 กันยายน 2549 คปค. ย่อมมีอำนาจในการปกครองประเทศและมีอำนาจออกประกาศหรือคำสั่งต่างๆ ให้มีผลเป็นกฎหมาย หลักเกณฑ์เช่นนี้ยึดถือกันมาจนเป็นปกติประเพณีแล้ว โดยเฉพาะเมื่อการปกครองในระบอบประชาธิปไตยเกิดปัญหาและสะดุดหยุดลงเป็นครั้งคราว”

“ดังจะเห็นได้จากกฎหมายบางเรื่องซึ่งออกใช้โดยประกาศหรือคำสั่งของคณะ

บุคคลผู้ยึดอำนาจในการปกครองประเทศได้ในสมัยหนึ่ง ยังคงใช้บังคับเป็นกฎหมายอยู่จนทุกวันนี้ トラบเท่าที่ยังไม่มีกฎหมายที่ออกใช้ในภายหลังยกเลิกหรือแก้ไข แม้จะมีรัฐธรรมนูญออกมาบังคับใช้ต่อมาก็หลายฉบับก็ตาม”

นายสุพจน์ ไข่มุกด์ เห็นว่า “ภายหลังจากการรัฐประหาร พ.ศ.2490 เรื่องศาลและนักนิติศาสตร์ไทยให้การยอมรับการทำรัฐประหารที่สำเร็จ โดยวินิจฉัยเสมอมาจนปัจจุบันว่าคณะรัฐประหารเป็นรัฐอธิปไตย คำสั่งของคณะรัฐประหารจึงเป็นกฎหมายและเป็นได้แม้รัฐธรรมนูญ...”

“...คณะปฏิรูปฯ ได้เล็งเห็นปัญหาการทุจริตคอร์รัปชันในรัฐบาลชุดที่แล้ว จึงได้กระทำการยึดอำนาจฯ และเพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายมีความต่อเนื่องและเพื่อดำรงสถานะของรัฐ อำนาจอธิปไตย ตลอดจนการบริหารราชการแผ่นดินมิให้สะดุดหยุดลง เพื่อกฎหมายฉบับเดิมที่อาจถูกยกเลิกตามกฎหมายใหม่ ยังมีผลใช้บังคับต่อไปได้”

นายอุดมศักดิ์ นิตินนตรี พยายามอธิบายให้เหตุผลประกอบโดยหยิบยกคำว่า “หลักนิติธรรม” ขึ้นอ้างหลายครั้ง แต่หากพิจารณาลงไปแล้ว จะเห็นได้ว่านายอุดมศักดิ์ ไม่ได้อธิบายเลยว่า “หลักนิติธรรม” มีความหมายว่าอย่างไร มีองค์ประกอบและสาระ

สำคัญอย่างไร

แต่นายอุดมศักดิ์ เพียงนำบางตอนของคำปรารภของรัฐธรรมนูญ 2549 และบทบัญญัติในมาตรา 3 ของรัฐธรรมนูญ 2550 ที่ปรากฏคำว่า “หลักนิติธรรม” มาอ้าง เพื่อสรุปว่า

“ดังนั้น ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช 2549 มาตรา 36 และมาตรา 37 กับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 309 ที่บัญญัติรับรองประกาศและคำสั่ง คปค. ทั้งหลาย รวมทั้งการกระทำทั้งหลายที่เกี่ยวข้องว่าเป็นการชอบด้วยกฎหมายและรัฐธรรมนูญและผู้กระทำการนั้นพ้นจากความผิด และความรับผิดชอบโดยสิ้นเชิงนั้นจึงเป็นการรับรองประกาศและคำสั่ง คปค. รวมทั้งการกระทำทั้งหลายที่ถูกต้องสอดคล้องกับหลักนิติธรรม”

จากความเห็นส่วนตัวของตุลาการศาลรัฐธรรมนูญที่หยิบยกมาบางส่วนนี้ แสดงให้เห็นว่า ไม่เพียงศาลไทยจะพร้อมใจกันนำบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญที่เนติบริกรได้ “เสก” คุ่มครองการกระทำทั้งหลายทั้งปวงให้แก้คณะรัฐประหาร มาใช้ตัดสินคดีอย่างไม่ลืงเลใจและไม่สะทกสะท้านแล้ว ศาลไทยยังพร้อมที่จะยอมรับและเข้าใจถึงสาเหตุความจำเป็นและวัตถุประสงค์ของการรัฐประหาร

เป็นอันว่า นับตั้งแต่ 2490 จนถึงปัจจุบัน ศาลไทยรับรองรัฐประหาร โดยอธิบายให้เหตุผลอยู่ 3 รูปแบบ ได้แก่

หนึ่ง รัฐประหารยึดอำนาจสำเร็จแล้ว จึงมีสถานะเป็นรัฐอธิปไตย

สอง นำบทบัญญัติในพระราชบัญญัติรัฐธรรมนูญชั่วคราว หรือรัฐธรรมนูญถาวรแล้วแต่กรณี ที่เนติบริกรสรรคส์สร้างไว้มาใช้แก้คดีเพื่อยืนยันว่า การใช้อำนาจของคณะรัฐประหารชอบด้วยกฎหมายและชอบด้วยรัฐธรรมนูญตลอดกาล

สาม แสดงให้เห็นถึงเหตุผลความจำเป็นและวัตถุประสงค์ของการรัฐประหาร เพื่อสรุปว่ามาตรการต่างๆ ที่คณะรัฐประหารใช้นั้นถูกต้องชอบธรรมแล้ว

ปรากฏการณ์เช่นนี้ ทำให้น่าคิดว่า ถ้าฟังเพียงกองทัพอย่างเดียว จะมีปัญญาต่อการรัฐประหารและยึดอำนาจการปกครองประเทศได้สำเร็จหรือไม่? ●